

విసువ్రాతు

సక్కుబాయి తెల్లవారుజామున నాలుగ్గంటలకు లేస్తుంది. మొదట ఇంట్లోకి కావలసిన నీళ్ళు పట్టి పెడ్తుంది. ఆరింటికే నల్లాలు బందయితాయి. అప్పటికి పిల్లలు, భర్త ఎవరూ లేవరు. వంటింట్లో వంటకు తాగటానికే కాక అందరి స్నేహాలకు బట్టలు తకడానికి అన్ని అవసరాలకు కావలసిన నీళ్ళు పట్టి పెడ్తుంది సక్కు. తర్వాత అంట గిన్నెలు తోమి వంటకుపక్రమిస్తుంది. ఆరోజుక్కావలసిన కూరగాయలు ముందురోజు సాయంత్రమే కొనిపెడ్తుంది. పిల్లలు స్న్యాళ్ళకు తొందరగానే వెళ్ళిపోతారు. స్న్యాలు బస్సు వచ్చేసరికి వాళ్ళు బస్సు స్టాపులో వుండాలి. లేకపోతే స్న్యాలు బస్సు వెళ్ళిపోతుంది. వాళ్ళకు స్న్యాలు బండ ఆ రోజు.

పిల్లలిద్దరు ఇంట్లో అన్నం తిని రొట్టెలు టిఫిన్లో తీసికెళ్తారు. అందుకని అన్నం చారు కూరలు వండాలి. రొట్టెలు చేయాలి. అన్నం తిని అన్నమే టిఫిన్లో తీసుకెళ్లండి అంట చిన్నది రాగిణి “అమ్మా మళ్ళీ అన్నమేనా?” అంటుంది ముఖమదోలా పెట్టి.

సక్కు ముగ్గురి పిల్లల్లో చిన్నవాడు సురేష్. వాడు “ఎప్పుడూ రొట్టెలేనా?” అంటాడు ముక్కువిరిచి.

“అమ్మా నా ఫ్రైండ్సు రోజుకో రకం తెచ్చుకుంటారమ్మా! ఉప్పు, పూరీ, బాంబీనో న్యూడెల్స్ - అట్లా రోజుకో రకం తెచ్చుకుంటారమ్మా ఎప్పుడూ రొట్టెలేనా?” అంటాడు. అలుగుతాడు. ఆ మాటలు రాగిణి అనదు కాని దాని మనస్సులో కూడా అదే వుంటుంది.

భర్త ప్రతినెలా భర్యుకోసం ఇచ్చే డబ్బులోంచి పిల్లల కోరికలు తీర్చుడం సక్కుకు సాధ్యం కావడం లేదు. పిల్లల మాటలు వాళ్ళ కోరికలు వింటే ఆమె మనస్సు బాధపడ్తుంది. కాని ఏం చేయలేకపోతుంది. ఎప్పుడైనా మార్పుకోసమని పులిహోర చేసి పెడ్తుంది టిఫిన్లో.

ముగ్గురిలో పెద్దది రజిత. ఇంటర్లో చేరింది. పొద్దున్నే ఆరుగంటలకే కోచింగుకని వెళ్ళి పోతుంది. ఆక్కడ్చుంచే కాలేజికి వెళ్ళి అలసిపోయి మూడు గంటలకు ఇంటికి వస్తుంది. ఇంట్లో సక్కుకు ఆసరాగా ఏమైనా పనిచేస్తుందా? అంటే దానికి సమయమే వుండదు. వున్నా అలసిపోయి వస్తుంది. హోంవర్యు చేసుకోవాలని అంటుంది. పరీక్ష వుంది చదువుకోవాలంటుంది. దాంతో సక్కుకు కూతురుకేం పని చెప్పబడ్డి కాదు.

పాపం దాని మెడకు చదువే వుంది. పనేం చెప్పను అనుకుంటుంది.

రజిత కాలేజి నుంచి నీరసంగా వస్తుంది. టిఫిన్ తీసికెళ్ళమంటే అయిష్టంగా ఓసారి తీసుకెళ్తుంది. ఓసారి టిఫిన్ ఇంట్లోనే పెట్టి వెళ్ళిపోతుంది. “అమ్మా నా డ్రెంపు రోజు డబ్బు తెచ్చుకొని హయిగా టిఫిన్ సెంటర్లో తింటారు. నాకే ఈ టిఫిన్ డబ్బులు మోయడం! కాస్త నువ్వే చూడమ్మా! ఈ పుస్తకాల బ్యాగు ఎంత బరువుగా వుందో! ఇంత టిఫిన్ డబ్బులు ఎక్కడ మోసుకుపోను” అంటుంది రజిత చిరుకోపం ప్రదర్శిస్తూ. “రజితా! నీకు తెలుసు గదమ్మా మీ నాన్నగారిచ్చే డబ్బు ఇంటి ఖర్చుకే బొటాబొటీగా సరిపోతుంది. ఇక రోజు నీకు టిఫిన్ డబ్బులు ఎక్కడి నుంచి ఇయ్యాలి తల్లి? ఏదో సర్దుకుపోవడం నేర్చుకోవాలి తల్లి” అని సక్కు రజితను సముదాయించింది.

ఒకసారి రజితను టిఫిన్ కోసం డబ్బు తండ్రినడగమంది సక్కు.

“అమ్మా! నాన్నను డబ్బు అడిగి లాభం లేదమ్మా! నీకు తెలియదా? పైగా కోపంతో పొదువుగా ఎట్లా ఖర్చు పెట్టాలో లెక్కరిస్తాడు. ఆయన మాత్రం స్నేహితుల్లో పేకాడదానికి, తాగడానికి మాత్రం డబ్బు పుపులంగా వుంటుంది” కోపంగా అంది రజిత. అది ఇప్పుడు పెద్దదయింది. తండ్రి డబ్బంతా దేనికి ఖర్చు చేస్తున్నాడో తెలుస్తున్నది.

రజిత మాటలు విని సక్కు నిట్టార్చింది.

“అవన్నీ నీకెందుకే రజిత! సరే! ఇదిగో ఈ డబ్బు తీసుకో. ఈ రోజు టిఫిన్కు. నీకోసం పూరీ అన్నా చేసి ఇకముందు ప్లాస్టిక్ కవర్లో పెట్టిస్తాను సరేనా! స్థిలు టిఫినయితే బరువు అంటున్నావు కదా!” అంది సక్కు.

“అమ్మా! అదిసరే! కాని నాకు ఈ నెల ఓ కొత్త డ్రెస్సు కావాలి! లేకపోతే నేనొప్పుకోను. అందరూ రకరకాల డ్రెస్సులు రోజుకో రకం వేసుకొస్తున్నారు కాలేజికి. నేనేమో ఎప్పుడూ ఆ పాతవే నువ్వు ఉత్తికి గంజి పెట్టినవే రోజు వేసుకుంటున్నాను. అందరి ముందు నాకెట్లా వుంటుంది. నువ్వే చెప్పమ్మా! మరీ మనమంత లేనివాళ్లం కాదు కదా! అమ్మా! ఈ నెల ఎట్లయిన ఒక డ్రెస్సు కొనియ్యవే!” అలిగింది, ప్రాథేయపడింది రజిత.

నిజమే! లేనివాళ్లమేం కాదు. ఆయన బాగానే సంపాదిస్తున్నాడు. కానీ! ఇంటి కర్చుక్కనీ ఇంత డబ్బు నెలనెల ఇస్తాడంతే! పిల్లల కర్చులిందులోనే. సూళ్ళ కాలేజీ ఫీజులు మాత్రం అడగ్గా అడగ్గా ఇస్తాడు. ఆయనిచ్చే డబ్బుతో ఇంటికర్చు, పిల్లల కోరికలు నెరవేర్చడం సాధ్యంకాదు. పెరుగుతున్న ధరలతో ఆయనిచ్చే డబ్బు ఇంటి కర్చుకే ఇటు సాగదీస్తే అటుసాగదీస్తే సరిపోతున్నది. సూళుకెళ్ళే పిల్లలు సూళులు డ్రెస్సులేసుకుంటున్నారు కాబట్టి వాళ్లతో అంత బాధలేదు. కాని రజిత కాలేజీలో వుంది. అక్కడ పిల్లలు రకరకాల ఫ్లోప్పన్తతో బట్టలేసుకొని వస్తారు. నాకు తెలుసు! కానీ! నేనేం చేయాలి! అనుకుంది సక్కు మనస్సులో. పైకి నిట్టార్చింది.

“రజితా! డ్రెస్సు కొనుక్కుంటానని డబ్బు మీ నాన్ననడుగు” అంది సక్కు.

“ఆ- అయినట్టే! నాన్ననడిగితే ఇయ్యడు. పైగా కాలేజీ కూడా మానెయ్యమన్నా అంటాడు. నువ్వేమో నాన్ననడుగుని తప్పించుకుంటావు. నాకేం వద్దులే కొత్త డ్రెస్సు” రెండు పెదవులు బిగించి మూతి సాగదీసింది రజిత కోపంగా. ఇంకోపై రజిత కళ్ళల్లో నీళ్ళ ఉచికాయి.

సక్క రచిత ముఖాన్ని తన మునివేగ్తుతో పట్టి తనవైపు తిప్పుకొని ఇంతో చేత్తు దగ్గరికి తీసుకుంది. రచిత కాస్టువు తల్లి దగ్గరికి చేరి బిగుసురుచియింది. సక్క రచితసు గర్భిగా గుంజి తన గుండెకడుముకుంది.

“రచిత! కొత్త డ్రెస్సు కొంటానులే! నువ్వుయితే బాధపడకుండా యూ రోజు కాలేజిటి వెళ్ళ!”
అంది సక్క వాత్సల్యం కుమ్మరిస్తూ.

తల్లి మాటలకు వాత్సల్యానికి రచిత ముఖం వెంటనే ఆనందంతో వెలిగిపోయింది. దుఃఖం బాష్పాలుగా మారాయి. “అమ్మా! తప్పకుండా కొనిస్తావు కదా!” అని ఎగిరి గంతేసి తన పుస్తకాల బ్యాగు తీసుకుంది. కాలేజికి బయలుదేరింది.

రిక్తవాగ్గానం చేస్తున్నందుకు సక్కకు బాధగా పుంది. కాని కూతురును ఇప్పుడు సముదాయించి కాలేజికి పంపాలంటే గ్రాఫ్యంతరం లేదు. చూద్దాం! భర్త నెట్లు అయినా ఒప్పించి కొత్త డ్రెస్సు కొని పెట్టాలి దానికి! అనుకుంది సక్క.

పిల్లలు సూక్షులకెళ్ళిపోయింతర్వాత మెల్లగా ఎనిమిది గంటలకు లేస్తాడు సక్క భర్త సుబ్బారావు. లేవగానే ఆయనకు టూతీ బ్రెష్ట్ మీద పేస్తుతో సిద్ధంగా ఉండాలి. బాతీరూంలో బకెట్లు నిండా నీళ్ళుండాలి. వాష్పబేషిన్ మీద మగ్గునిండా నీళ్ళుండాలి.

నీళ్ళ కరువుతో సక్కకు కష్టంగానే వుంది. ఏదాదిలో ఏ నాలుగు నెలలో నీళ్ళు పుష్టులంగా వున్నప్పుడే కింద ఇంటి యజమానులు మోటారు వేసి వదుల్లారు. నీళ్ళు తక్కువైనప్పుడు నీళ్ళు ఆదా చేయాలనే దృష్టితో కిందికి వచ్చి నీళ్ళు మోసుకుపొమ్మంటారు. కింద మున్నిపల్ నీళ్ళు వచ్చినప్పుడే వేస్తూ కాకుండా నిందేందుకు ఇంటివాళ్ళు ఒక సంపు కట్టించారు. ఆ సంపులోంచే సక్క నీళ్ళు చేదుకొని బకెట్లలో నింపుకొని పైకి మోస్తుంది. సెలవు రోజుల్లో అయితే పిల్లలు సాయం చేస్తారు. మిగతా రోజుల్లో పిల్లలు సూక్షులు కాలేజికి వెళ్ళే తొందరలో వుంటారు. సక్క ఒక్కతే నీళ్ళు పైకి మోసుకొస్తుంది. పొద్దున్నే సక్క చేసే మొదటిపని అదే. పది బకెట్లు దాకణైనా పైకి నీళ్ళు మోస్తుంది. తర్వాత గిన్నెలు తోమి వంట మొదలుపెడ్దుంది.

ఇంటి కిరాయి తక్కువ. అందులో పిల్లలకు సూక్షులు, కాలేజీలకు దగ్గరగా ఉంది. అయినా నీళ్ళ వసతి చూసుకుంటే కిరాయి ఎక్కువ ఇయ్యాల్సి వుంటుంది. అది భర్తకు ఇష్టంలేదు. పిల్లలు వెళ్ళిపోగానే సక్క దబదబా కిందికి వెళ్ళి మళ్ళీ బకెట్లతో నీళ్ళు తెచ్చి బాతీరూంలో పెడ్దుంది.

సుబ్బారావు నిద్ర నుంచి లేచి చక్కంగా బాతీరూంలోకి వెళ్తాడు. పశ్చ తోముకోవడం, స్నానం చేయడం వగైరా అయినాక గంటకు కాని బయటకు రాడు.

• • •

ఒకసారి సక్కకు బాగా జ్వరం వచ్చి పడక మీద నుంచి ఎంత ప్రయత్నం చేసినా లేవలేక పోయింది. ఆమెకు అంతకు ముందే వారం రోజుల నుంచి జ్వరం వస్తున్నా క్రోసిన్ వేసుకొని పనులు చేసుకుంటూ పోతున్నది. అది క్రోసిన్తో తగ్గే జ్వరం కాదు. ఆరోజు రాత్రి ఆమెకు పైఫీవరు, తలనొప్పి, ఒళ్ళనొప్పులు, చలి వచ్చాయి. దాంతో ఆమె పొద్దున్నే ఎంత ప్రయత్నించినా

పక్క మీద నుంచి లేవలేకపోయింది. రాత్రి అన్నం వుంటే పిల్లలు పెరుగు పోసుకొని తిని వెళ్లిపోయారు. మధ్యాహ్నం టిఫిన్ కు వాళ్లు చేతిలో డబ్బు పెట్టింది. దాంతో వాళ్లు సంతోషంగా వెళ్లిపోయారు.

పిల్లలు వెళ్లిపోయింతర్వాత యథావిధిగా సుబ్బారావు నిద్ర నుంచి లేచాడు. సక్కు జ్వరంతో స్ఫూర్హ లేకుండా పడకలో వుంది. సుబ్బారావు లేచి చక్కగా బాత్రుంలోకి వెళ్లాడు. ఛాక్క తిన్నవాడిలా అరిచాడు.

“ఏమే! ఎక్కడ చచ్చావ్! బాత్రుంలో నీళ్లు లేవేమిటి! చాతగాని ముండ! ఏ పనీ వేళక్క చేసి చావదు. తినడం, తిరగడం, కబుర్లు చెప్పడం తప్ప ఏ పనీ చాతకాడు. చచ్చుముండ! అందులో దీనికో ఫెందు క్రాంతి జతయింది. ఎందుకే యూ బానిస బతుకు అని నూరిపోస్తుంది అది! దాన్ని ఇంటికి రాకుండా చేయాలి! అప్పుడు గానీ దీని రోగం కుదరదు!” అని అరుపు నుంచి స్వగతంలోకి వెళ్లాడు. మళ్లు బకెటు వైపు చూసేసరికి సుబ్బారావుకు కోపం నడినెతి కంటింది.

“ఏమే! ఎక్కడ చచ్చావు?” అని కేకేసాడు సుబ్బారావు.

భర్త కేకలకు సక్కు కాస్త స్ఫూర్హలోకి వచ్చింది.

“ఊ!” అని మూర్ఖింది. పక్కలోంచి లేవబోయింది కాని లేవలేకపోయింది.

“ఇక ఈరోజు నా గతి ఇంతే! బానిస లాగ నీళ్లు మోయవల్సిందే” అని అంటూ బకెటుతో సుబ్బారావు కిందకి వెళ్లాడు.

ఎదురుగా చాయ్ తాగుతూ ఇంటి యజమాని కన్నించాడు.

“ఏమి సుబ్బారావు! ఈ రోజు నువ్వు బకెటు పట్టుకొని బయల్దేరావు! మీ ఆవిడేష్చెంది!”
అని అడిగాడు.

చచ్చు ప్రశ్న! అని అనుకున్నాడు. మాట్లాడలేదు సుబ్బారావు! అతనికి కోపం ముక్కమీద నాట్యమాడింది. ముక్కంతా ఎర్రబడింది. దాంతో చెవులూ ఎర్రబడ్డాయి. సుబ్బారావు ఎర్రగా బుర్గా వుంటాడు. దానికితోడు ఎప్పుడూ ఎండ పడకుండా చూసుకుంటాడు. ఉభ్యపోయిన ముఖంతో సుబ్బారావు ఏం జవాబు చెప్పకుండా బకెటు నీళ్లు తీసుకొని పైకి వచ్చాడు. ఆ బకెటు నీళ్లతోనే ముఖం కడుక్కొని స్నానం చేసాడు. రోజు మూడు బకెట్ల నీళ్లు ఖతం చేసేవాడు. ఈరోజు ఒక్క బకెటుతోనే సరిపుచ్చుకున్నాడు.

సుబ్బారావు సెంటువాసన కొడ్డున్న నూనెను నెత్తికి రాసుకొని, వెంట్లుకలు దువ్వుకొని, ముఖానికి పొడరు రాసుకొని ఆఫీసుకు తయారయ్యాడు. ఈరోజు ఆఫీసుకు లేటయ్యెట్లుగా వుంది. ఇంకా హాటల్లో టిఫిన్ చేయాలి! అని అనుకుంటూ హడావిధిగా సుబ్బారావు సక్క పడక దగ్గరికి వచ్చాడు.

“నేను బయట టిఫిన్ చేసి చుస్తాను. పడుకో! ఎన్ని రోజులు పడుకుంటావు! నీదేం పోతుంది!”
అని సుబ్బారావు వెళ్లిపోయాడు.

సక్కు జ్వరం ఎట్లా పుంది? మందు వేసుకుండా లేదా? డాక్టరు దగ్గరికి తీసుకెళ్లా లేదా? ఏదీ అడక్కుండానే సుబ్బారావు వెళ్లిపోయాడు.

సక్కు ఒళ్లు జ్వరంతో కాలిపోతుంది. పొద్దుట్టుంచి అమెను చాయ్ తాగు అని అడిగే దిక్కు కూడాలేదు.

నేనిట్లు పదుకుంటే పాపం! అత్తగారు అనుకుంది సక్కు,

మధ్యాహ్నం కల్లా సక్కు ఓపిక తెచ్చుకొని పక్కలో నుంచి లేచింది. పిల్లలు భర్త వెళ్లి పించింతర్వాత నీళ్లు పైకి మొసుకొచ్చాక సక్కు అత్తగారి దగ్గరికి వెళ్తుంది. అమె ఎన్నాలై పైపడిన వృద్ధురాలు. పక్కకే అంటుకుపోయి ఉంటుంది. పొద్దున్న మాత్రం లేచి బాతీరూం కెళ్లడం, ముఖం కడుకోవడం చేసుకొంటుంది. సక్కు అత్తగారికి భోజనం తీసుకెళ్లి తిన్నదాకా దగ్గరుంటుంది. ఈరోజు తను లేకపోతే ఆమెకు ఉపవాసమే! అని అనుకొని సక్కు వంటింట్లోకి వెళ్లి బియ్యం పొయ్యి మీద వేసి పులుసు చేసింది. రాత్రి పెరుగు పిల్లలు ఖతం చేసారు. పచ్చి పులుసుతోనే అత్తగారికి భోజనం పెట్టింది సక్కు. అత్తగారు మంచంలో కూర్చుని ముందున్న స్ఫూలుమీద పెట్టిన అన్నాన్ని నిర్వికారంగా మెల్లగా తిన్నది. తిన్నదాకా సక్కు అక్కడే నేలమీద కూర్చుంది. అమె తిన్నాక మంచి నీళ్లు తాగించింది.

అత్తగారు పదుకున్నాక సక్కు ఇంటి కిందనే వీధిలో వున్న హోమియోపతి డాక్టరు దగ్గరకి వెళ్లింది. ఇప్పుడు అలోపతి డాక్టరుకు చూపిస్తే లాభంలేదు. ఫీజే యాఛై తీసుకుంటాడు. ఆ చిస్టులు ఈ టిస్టులంటాడు. తర్వాత నాలుగైదు రకాల మందులు రాసిస్తాడు. మందులకూ బోలెడు డబ్బు! యాంటీబయాటిక్ రాస్తే ఇక చెప్పనే అక్కర్చేదు. చాలా ఖర్చువుతుంది. హోమియోపతే మేలు! అని సక్కు హోమియోపతి డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్లింది. అక్కడా బోలెడుమంది వున్నారు. ఓపిగ్గా తన వంతు వచ్చేదాకా సక్కు బెంచి మీద కూర్చుంది.

హోమియోపతి డాక్టరు యాఛైరూపాయలు ఫీజు తీసుకున్నాడు. కాని ఒకబోమిటంటే టిస్టుల్లేను. మందు ఆయనే ఇచ్చాడు. ఇంటికి వచ్చాక ఒక పొట్లుంలోని మందు వేసుకుంది సక్కు పదుకుంది. అర్ధగంటలో ఒళ్లంతా చెమటలు పట్టాయి. జ్వరం జారింది వెంటనే. జ్వరం జారగానే నీరసంగా అనిపించిందామెకు. లేచి పచ్చి పులుసు పోసుకొని అన్నం తిన్నది. నోరు రుచి లేకుండా అయింది. అయినా తినకపోతే మరీ నీరసం వచ్చేస్తుంది అని బలవంతంగా నాలుగు ముద్దలు మింగింది. పదుకుంది. లేచాక మళ్లీ ఓ పొట్లాం మందు వేసుకుంది. అప్పుడు కాస్త నీరసం తగ్గినట్లనిపించింది. పిల్లలు స్కూలు నుంచి వచ్చే వేళవుతుంది. రజిత వస్తుంది అకలితో అని సక్కు వంటకుపక్కమించింది. సక్కుకు జ్వరం పచ్చినా ఎక్కువకాలం వుండడని ఇంట్లో అందరికి తెలుసు!

మర్మాడు సుబ్బారావు గంట సేపయినాక బాతీరూంలో నుంచి బయటకి వచ్చాడు. చక్కగా సెంటు వాసనలు వెదజల్లుతున్న నూనెను నెత్తికి రాసుకొని వెంటుకలు దువ్వుకున్నాడు. ముఖానికి పొడరు రాసుకున్నాడు. పచ్చి పేపరు చదువుతూ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. వెంటనే సక్కు అతనికి వేడి వేడి చాయ్ మగ్గ తెచ్చి అందించింది. చాయ్ తాగుతూ కాస్సేపు సుబ్బారావు పేపరు

తిరగేసాడు. లేచి దైనింగ్ పీటిల్ డగ్గరికెళ్లాడు. సక్కు అస్సుం, కూర, చారు అస్సీ బల్లమీద పెట్టింది. నుబ్బారావు అన్ని వేడిగా పొగలు గత్కుతూ పుండాలి. లేకపోతే తినడు. కాష్ట వేడి తక్కువున్నా పచ్చిం తీసి విసిరికొద్దాడు. అందుకని భయంగానే సక్కు అన్ని వంటలు వేడి వేడిగా చేసి బల్లమీద పెడ్దుంది. నుబ్బారావు థోఱనం చేసి మరోసారి పొదరు ముఖానికి రాసుకొని ప్యాంటు షర్పు వేసుకుంటాడు. అతని బట్టలను సక్కు ప్రత్యేకంగా ఎక్కుడా మురికి లేకుండా ఉత్తికి ఇస్తే చేయించి పెడ్దుంది. ఎక్కడ కాష్ట మురికి గాని, మడతగాని కన్నించినా ఆరోజు రాధాంతమే. నుబ్బారావు బట్టలేసుకొని మరోసారి ముఖానికి పొదరు రాసుకొని అర్పలో తనకున్న చిన్న తనట్టికి తాళం వేసుకొని ఆఫీసుకు బయలుదేరుతాడు.

సుబ్బారావు తనట్టికి తాళం వేసుకుంటుండగా సక్కు అర్పలోకి వచ్చింది.

“ఏవండి!” అంది.

సుబ్బారావు వెనుకకు తిరుగలేదు. ఊ అనలేదు. అయినా సక్కు మళ్ళీ మొదలు పెట్టింది.

“ఏవండి! దసరా వస్తుంది గదా! పిల్లలు కొత్త బట్టలు కావాలంటున్నారు” అంది సక్కు మెల్లగా భయం భయంగా.

“పిల్లలే అడుగుతున్నారా? నీకొద్దా?” అడిగాడు సుబ్బారావు. అతని ముఖం మీద చిరునవ్వును అపార్థం చేసుకుంది సక్కు

“నాక్కుడా చీర - చీరలు చినిగిపోయాయి. అవే కుట్టకుంటున్నాను” అంది ఆశగా సక్కు

“అంతేనా? ఇంకా పట్టుచీరలేమైనా కావాలా?” వెటకారంగా చిరునవ్వతో అడిగాడు సుబ్బారావు. అతని ముఖం మీద ఏదో వికారమైన వెలుగు.

అతని ముఖం చూసింతర్వాత అమెకు అతని ఉద్దేశ్యమర్థమైంది. అమెకు కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండాయి. వెనుకకు గిరుక్కున తిరిగి వంటింట్లోకి వెళ్లి పైటకొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుంది, ఆ ఇంట్లో అమెకు ఊరటనిచ్చే స్థలం వంటిల్లే! దబదబ పనిలో మునిగిపోయింది. భర్తకు తీఫిన్ దబ్బలో పెట్టి తీసుకెళ్ళి అతని చేతికిచ్చింది.

“తీఫిన్లోకి ఏం పెట్టావ్? అన్నంలోకి ఒక్కటే కూర చేసావా? పప్పు లేదు. ఖర్చుకని ఇచ్చే డబ్బు ఏంచేస్తున్నావ్? మిగిల్చి మూటకడ్డున్నావా?” అడిగాడు సుబ్బారావు. అతని గొంతులో కారిన్యం వుంది.

“పప్పు, చింతపండు నిండుకున్నాయండి. వచ్చేటప్పుడు తీసుకరండి” అంది సక్కు ధైర్యం చేసి.

“ఏం? నెలకు ఇంటిఖర్చుకని డబ్బు ఇచ్చాను గదా! మళ్ళీ పప్పు తే! ఉప్పు తే! అంటే ఎక్కడ్డుంచి తెస్తాను!” కోపంతో వెళ్లిపోయాడు సుద్దారావు.

సుబ్బారావు జీతం బాగానే వస్తుంది. మీది ఆదాయం కూడా వుండంటారు. కాని నెల రాగానే ఘస్సనే సుబ్బారావు రెండువేలు తెచ్చి భార్యకిస్తాడు. ఖర్చు వచ్చినా మళ్ళీ ఒక్క పైసా ఇయ్యదు. ఈ కరువు కాలానికి ఆకాశాన్నంటే ధరలతో రెండువేలు తిండి ఖర్చులకే సరిపోవడం లేదు. ఇక స్నానం సబ్బులు, బట్టలు, టూతీపేస్సులు వగైరా వస్తువుల ధరలు ప్రతినెలా పెరుగుతూనే

వున్నాయి. రెండు వేలు ఏ మూలకూ సరిపోవడంలేదు. మళ్ళీ అన్నంలోకి సుబ్బారావుకు పశ్చ, చారు, రెండు కూరలుండాలంటాడు. టిఫిన్ బాగుండాలంటాడు. ఏది తక్కువంయా అరోటు గొడవే!

ఇంటి ఖర్చుకు రెండువేలు ఇచ్చి మిగతా డబ్బు పి.ఎఫ్‌లో వేస్తున్నానంటాడు సుబ్బారావు. నిజానికి సుబ్బారావు స్వంత ఖర్చు ఎక్కువ. ఖరీదైన సబ్బులు, నూనెలు, పేవింగుక్కిములు, జీడులు ఏమేమో తెచ్చుకొని అర్చలోని తనబీబీలో పెట్టుకొని తాళం వేసుకుంటాడు. ఆ తనబీబీ ఆయన స్వంతం. అందులో ఏముంటాయో ఎవరూ చూడ్డానికి వీల్లేదు. ఎప్పుడూ తాళం చెవి సుబ్బారావు దగ్గర వుంటుంది. మంచి ఖరీదైన లేటెస్టుగా వచ్చిన బట్టలు కొని పర్పులు పోంటులు ఇంట్లో వేసుకోవడానికి లాగులు, లాల్చిలు కుట్టించుకుంటాడు. అవన్నీ ఇంకా ఉతికి ఇస్తీ ఆయన బట్టలన్నీ తనబీబీలో చేరుతాయి. ఇంట్లోవాళ్ళు ఏ పాతబట్టలో తువ్వాలుగా ఉపయోగించుకుంటే ఆయన అందమైన తువ్వాలును వాడుతాడు. అతని తువ్వాలును ఎవరూ ముట్టుకోడానికి వీల్లేదు. లేటెస్టు చెప్పుల జతలు కొనుక్కుంటాడు. వాటికి దుమ్ము అంటకుండా చూసుకుంటాడు. ఖరీదైన వాచీ చేతికి, వేళ్ళకు రాళ్ళ ఉంగరాలు. ఇవన్నీ పోగా సుబ్బారావుకు స్నేహితులతో పేకాడడం, తాగడం వంటి అలవాట్లు కూడా వున్నాయి. ఏ రోజు అతడు ఆఫీసు అయిపోగానే ఇంటికి రాడు. ఏ హాటల్లోనో ఏ స్నేహితులింట్లోనో తాగి పేకాడి ఇంటికి అలస్యంగా వస్తాడు. రోజు తనకోసం ఖర్చు పెట్టుకోడానికి సుబ్బారావు ఎన్నుడూ వెనుకాడడు.

సుబ్బారావు సక్కు ఇచ్చిన టిఫిన్ డబ్బాను అందమైన లెదరు బ్యాగులో వేసుకొని ఆఫీసుకు బయలుదేరాడు.

అత్తగారు భోం చేసింతర్వ్యత ఆమెను పడుకోబెట్టి అప్పుడు సక్కు బట్టలుతికి వంటగిస్తేలు తోమి తను స్నేహం చేసి భోంచేస్తుంది. అప్పటికి సక్కు ఒళ్ళంతా హూనమై వుంటుంది.

డబ్బు కర్చువుతుందని సక్కు పనిమనిషిని పెట్టుకోలేదు. పనిమనిషికని భర్తను అదనంగా ఓసారి అడిగితే,

“నువ్వు ఇంట్లోనే వుంటున్నావు గదా! ఉద్యోగమా సద్యోగమా? నీకింక పనిమనిషి ఎందుకు” అన్నాడు.

మధ్యహన్నాం సక్కు కాస్త నడుం వాలుద్దామని అనుకుంటే అత్తగారు పిలుస్తుంది. ఆమెకు మందో, మంచినీళ్ళో తీసి ఇచ్చేసరికి మూడుగంటలకు రజిత వస్తుంది. అది భోం చేయగానే స్వాలు నుంచి రాగిపి, సురేష్లు వస్తారు. వాళ్ళను బట్టలు మార్చుకొమ్మని ఏదైనా తినడానికి వాళ్ళకు పెట్టి మరుసటి రోజుకని వాళ్ళ స్వాలు బట్టలుతికి వాళ్ళను హోంవర్కు చేయమని వెంటపడ్డుంది. వాళ్ళు బలవంతంగా పుస్తకాలు ముందేసి కూర్చోబెట్టండే కూచోరు. హోమ్ వర్కులో సాయం చేస్తుంది. మరునాటికి కావల్సిన కూరలు, నారలు కొని తెచ్చేసరికి రాత్రి వంటకు తైమవుతుంది.

రజిత మధ్యహన్నాం భోంచేసి సాయంత్రం ట్యాపునుకెళ్ళి వచ్చేసరికి ఏడవుతుంది. “ఇంత చీకటి పడింతర్వ్యత “ఒక్క దానివే రాకే ట్యాపున్ నుంచి తొందరగా రా!” అంటుంది సక్కు ఏదేదో ఉపహించుకొని ఆందోళనలతో.

ఆ మాటలు విని రజితకు కోపం వస్తుంది. “ఏంటమ్మా! నేనొక్కతెనే ఉన్నానా టూప్పన్లు. ఎంతమంది ఆడపిల్లలు టూప్పన్లు తర్వాత ఇంధకు వెళ్ళడం లేదు. అంఱునా నేను ఓ లూనా తొనిపెట్టమని ఎప్పట్టుంచో అడుగుతున్నాను. అందరూ లూనాల మీద, కనెటీకల మీద వస్తారు. హాయిగా బురుషుని వెళ్ళిపోతారు. నేను బస్పులో పడి రావాలి?” అంటుంది రజిత కోపంగా బుంగమూతి పెట్టి. పరిశీలి తెలిసినా రజిత కోరికలు ప్రకటించకుండా వుండదు. సక్కు నిట్టూర్పు విదువడం తప్ప ఏమీ చెప్పలేదు. చేయలేదు.

రజిత రాగానే ముగ్గురికి ఒకేసారి భోజనం పెట్టేస్తుంది సక్కు. భోజనాల తర్వాత వాళ్ళు చదువుకుంటుంటి అత్తగారిని లేపి భోజనం పెడుతుంది. రోజంతా కూడా సక్కు అప్పుడప్పుడు వెళ్ళి ఆమెను పలకరిస్తుంది. మంచి నీళ్ళు తాపుతుంటుంది. అత్తగారు వేళకు భోజనం పెడ్దే తినడం, మంచినీళ్ళు తాపితే తాగడం తప్ప ఏమీ వినపడదు. మాట్లాడదు. ఏమీ పట్టించుకోదు కూడా. జీవమున్న శవంలా పడి వుంటుండామో. ‘ఆమెకేం జ్ఞాపకం కూడా వుండదు!’ అనుకుంది సక్కు.

సుబ్బారావు అప్పటికీ రాదు. అతనికి రాత్రి భోజనం ఇంట్లో చేయడం అలవాటు లేదు. వస్తూనే అర్పలోకి వెళ్ళి పడుకుంటాడు. అందుకని సక్కు అత్తగారికి భోజనం పెట్టగానే తానూ తింటుంది. గిస్టెలు తోమి వంటిల్లంతా శుభ్రంగా కడుగుతుంది. తర్వాత ఇంట్లో ఓ పాత రేడియో వుంది. అది వింటుంది. సుబ్బారావు టీవి కొనలేదు. “టీవి ఖర్చు కూడా ఎందుక? పిల్లల చదువులు సాగవు ఈ టీవితో” అన్నాడు సుబ్బారావు.

‘అది నిజమే!’ అనుకుంది సక్కు పిల్లలూ చదువులు పరీక్షలని వాళ్ళూ తండ్రిని టీవి తెమ్మని వేధించలేదు.

పిల్లలు ఓ రాత్రి దాకా చదువుకొని నిద్రపోయారు. వాళ్ళ పక్కనే ఓ చద్దరు పరుచుకొని నిద్రపోయింది సక్కు రోజంతా పనితో అలసిపోయిన సక్కుకు పడుకోగానే నిద్ర ముంచుకొస్తుంది.

సుబ్బారావు ఆ రోజు మరీ పొద్దుపోయాక ఇంటికి వచ్చాడు. రోజులాగే అతని దగ్గర విస్మృతంపు కొడ్దున్నది. చక్కగా నిలబడలేక ఊగిపోతున్నాడు మత్తుతో. వస్తూనే సుబ్బారావు సక్కు దగ్గరకి వచ్చాడు. ఆమెను గిల్లి లేపాడు. గిల్లిన బాధకు ఆమె వెంటనే లేచి కూర్చుంది. ఎదురుగా భర్తను చూసింది.

“అర్పలోకి రావే!” అని సుబ్బారావు అర్పలోకి వెళ్ళాడు.

సక్కు చేసేదేమీ లేక నిద్రమత్తుతో అర్పలోకి వెళ్ళింది.

‘ఇప్పుడు భర్త శారీరక వాంఘను తీర్చుకపోతే పెద్దగా అరుస్తాడు. తిడ్డాడు. కొడ్డాడు. పిల్లలు లేస్తారు. వాళ్ళ ఏడుపులు, అరుపులు, వాటితో నానా గందరగోళమవుతుంది. ఆయన పిల్లల్ని కొడ్డాడు. అట్లా ఇదివరకెన్నోసార్లు జరిగింది. ఆ గొడవంతా లేకుండా ఉండాలంటే తను భర్త దగ్గరికి వెళ్ళవలసిందే!’ అని అనుకుంటూ సక్కు నిశ్శబ్దంగా భర్త దగ్గరకి వెళ్ళింది అతని రాక్షస రతిలో పాల్గొనడానికి.